

Nemecká klasická filozofia (NKF)

- dvoří orchol bare. filoxeckho mycelia

Predstaviteľia : idealisti : - Immanuel Kant

Frank Gollie Ficht

Friedrich Wilhelm Joseph Schelling

Georg Wilhelm Friedrich Hegel

materialistische Ludwig Feuerbach

Painitry xiii

V 18. až začiatkom 19. st. bolo Nemecko rozdrobené na mnoho štátov až kráľov, bolo fudalné reakcie, bol tam rôzny typ vlastní, absolutizmus a cenzura boli \Rightarrow protestovali proti fudalizmu až do snažby, až abstraktnej podobe. Bolo požiadavie slobody, tvorivej činnosti až a NKF myšlienky myriamo, no nemali volelnosť podobe. Je náročná až parapetne, akademická filozofia pre väčšiu oddelenie. Je tlačí rys je diskretnosť - nýrovné dejanie mila a duchov, odovzdanenie aktivity Euds. rozumu. Ministerstvo mila myzdobilo rozum a jeho významné úlohy a toži proli myzdobnosť a bmcisťom, ale to nedokázalo lebieť podopriť jeho aktívnu tvorivosť. Naopak NKdiktatormus rozum a myšlienky ako spôsobne aktivity, až potom až myracováva až podoprenie myšinovej a historickej podstaty rozumu.

J. Kant (1724 - 1804)

- parodi sau a sacerdot mar universitatea din Königsberg (zil. Prusia - pe V. rute. romane prijedlo 255R → Kaliningrad)

zro diel deline na 2 obdobia: 1. predrážidlo, 2. krátké

V pradále. období sú menšia prirodovedná problematika. Otvoril si Newtonovu fyziku, ktorú porozvával až do nové mechaniky. Dalo všeobecne definovať prirody a teoretické metódy - postup sa myslíte meniť miery, mierany a celu stavbu rozmisťu a hmoty. Významovým stavom medzi normou a chaos, kde v niečomom nejednoznačnom priestore môžu sobjíhať časťnosti hmoty. Je tohto určuje s mediam. milie - prilákovosť a odstavosť. Pôsobením viedlo nás → 1. skutečnosť hmoty + 1. skupina materiálu a materiálu sú vlastnosti materiálu → kvalitatívne, kvantitatívne

2022 data indicates declining Kirtland's warbler populations across most of its breeding range.

paralelnosti s byť - antológia o jednej plnnejne racionálnejšej predmetov, ktorí mi dok, všetko, duša. Tedaže minoslovností, racionálnej predmetov, ktorí sú reakcia na metafyziku, sú principiálne neoznačené. Sú to takéto metafyziky, ak aj empirizmus a racionálizmus, čo nedorozložívajú mnozov. Empurici počas dňa sú jedinými ďalšími formami.

A POSTERIÓRNÝCH poznátkov sú formaliz, ktorí od hĺbkosti reakcií, predávajú ju, tie predom dôvodom sú ~~AKTÍVNE~~. Príklady sú však výnimočne predávané v MaF.

Aby mohlo počítat, musí být skúšenostnému obsahu přístupu právnickorostná apriorní forma. Pak

problém ptečatva, pričom sa vytvára nová polarita. Túto sú. vyznamená charakteristickou myšlienku ptečatva je preklaďovať v procese myšinie. Naturfil. teda postupuje od objektu (sveta, pravdy) k subjektu (vedomiu, inteligencii).

Späť na myšinu, t.j. od subjektu k objektu postupuje 2. časť sú. filozofie **SYSTÉM TRANSZENDENTALNEHO IDEÁLOV**. V tomto systéme je myšdielom myšlienky, ktorého sú sú. polia odvodení zákl. viedenie volejšieho sveta. 2. pola jeho filozofie nacioneľ poskytujú len istý záber subjektívne je totične s objektívnym. Sú. filozofia je fil. absolútnej teološnosti, kde rozum je jedinou pravou rukovodcom a myšlienky sú v ňom stozáruje s objektívnym. Čiže teološnosť sú možné priblížiť len intelektuálnym mieraním, t.j. sú nedôjdeť, že dostupnú sú dudu génia.

George Wilhelm Friedrich Hegel (1770-1831)

- významný filoz. inštitútu v Tübingene, kde viedal na menšom mýstii. Počasí ako domácí učiel, ako profesor mat. univ. v Jena, kde mytvoril dôležitú Fenomenológia ducha. Viedal na redaktorskej knihosti, myšoval na gymnáziu, počasí na univ. v Heidelbergu. Viedal pracu Logika ako vedu v Encyclopédia filozofických sied ziskal povest retikulo systematickou a myšloval absolútnej moci rozumu. Glavou sú prof. na univ. v Berline, kde sú vieda kulminuje (mohol), mal mnoho riadov a dekanov, zemita' jeho štola. Jeho filozofia sú vieda viedomu prostredie ťažu.

Rozsah je prevedeniu, kde podstata vieda je rozumová, a teda dostupná racionál. poznaniu. Ak správnu myšlinu, ak som moju myšlienku odobodol od klamor, myfomosí, padzin, čo je skutočné. Čo je rozumové, je skutočné, čo je skutočné, je rozumové. Rozum je podľa Z. podstatou viedi, ideal je viedená do viedi. Ktoré podľa tenčieho poznania je idea iba myšlienka, podľa Z. myšlienka je objektívne predstaviteľ sveta (ak keď myšlinu, sú jednotl. myšl. podstatami miest odhalené reobecné pojmy, kde jednotl. formy myšlienky sú viditeľné viedi), ešte v súčet mnohomu prolnutivosti, teda sú myšlienky na viede mnoho. preklaďovať a sú 3 stupne mojho myšia (tráda) mytvora mely viedi okolitou viedu. A teda, kde prolnutie sú nachádzka a každú myšlienku, hociž horúčaním jej vieda dozveme nacioneľ a negaciu - od tých sú dostaneme k antideze (od pôvodu sú nevýhľadne dostaneme k mrtvi, umieranju sú viedi na viedomu ťažu). Potom nasleduje syntéza. V tejto viede viedi myšlienka prolnutiva!

Fenomenológia ducha (gr. phainomenon = jav) - myšlienky sú typické len pre myšlienky, ale sú objektívne, viedi a viedom viedi. A. mojom myšlinám sú vieda súčasťou viedobecného ducha.

Sposob budovania Z. mohutného systému je rozpracovaný v diele **Encyclopédia filozofických vied**. Rozdeloval sa na 3 časti: 1. Logika, 2. Filozofia pravdy, 3. Filozofia ducha.

1. časť - idea - vieda sú myšia sama a súbe a skôr viedlo myšlienku. jednotl. myšiarov idey sú logické pojmy a kategórie: viedala, viedala, jav, podstata

Johann Gottlieb Fichte (1762 - 1814)

- v mladosti učil f.v. pedagogiky v rodiny duchovního redemptora, a so řečí studií mal materiálne ľažstvo.

Pôsobil na Univerzite v Jeně, kde bol jedným z najvýznamnejších členov novoduchovného súrova. Nejdôvodom bol obvinený z aktivismu a musel zostať univerzitou. Neskôr pôsobil na riečnej univerzite (Koblenz a Berlín), a po skončení odňatí svojho súrova bojoval za zjednodušenie nemocia a proti pr. okupácii.

Rozvinul filozofiu, kde zdôrazňuje aktívnu človeka - ľudstva JA.

F. - mysl - NEJA rehinoval od JA

Zákl. metódou je spojanie protikladov, kde opakujúce sa dovedky, ktoré napomienajú prekážky medzi JA a VECAMI. Po poslednom kroku však JA plynule prechádza do svojho protikladu a myšlacia jeho vymenia.

Fidie konstatuje, že NEJA prestalo byť niktom absolútnym, nadradzujúcim sa mimo JA, ale že producentom obnovujúcim sa JA.

F. postupuje tak, že od myšľodistovskej teórie vychádza a prechádza k nadoleniu súčasť protikladu - antitezy, aby napäťači prišli k ich zjednoteniu - syntéze. F. v prekresení odňatia moje myšlienky očakával, čím do NK idealizmu nášťa prvý variant spekulatívnej dialektickej metódy, kde neskôr rozvinul Schelling a Hegel.

Význam jeho filozofie - upozorniť na to, že romantickí predmet je vedomosť a praktika, dobrovor a prispievame k nim s praktickým rôznerom.

Friedrich Wilhelm Joseph Schelling (1775 - 1854)

- študoval filozofiu a teologiu v Tübingene. Nadšené priblížil pr. revolučiu. Po milionovej cestobe Fichta a universitetu v Jeni sa rozhodol na ňo následovať. Na ňo však rozhýbal moj filozofický systém → bol tu 2. nadšenec na f. Fichta, ktorého sa následne nazval F. medailorom, až keď prepáčoval k doktorátu vedeniu starostu. Záhadou čo pre F. sa aby' prihodilo mysl priblížiť na kontajcie negatívne formáciu myšia, sč. pôllada prirodz a prijat. duchov, aby dianie prirody je mohlo nevysvetlovať, ale všechno a v konečnom dôsledku mohie ďať vodu vedomia. Kedyž to objavil pr. Hegel, medzi ajo. objar oddala a pri ňom horec moje chemie; študoval systém elektriny a magnetizmu a neunikol mu ani ranit. formácia myšej morfologicu. Po výlete ho viedlovalo v názore, že je potrebné myšľovať systém, ktorý by predstavoval pôvod. formálne rozvíjať a zjednocovať posluchmi filoz. kriticiu, a tais by umoznil priblížiť prirodzu, ako dynamickú súčet. Tým sa nazvala jeho NATURFILZOZOFIA - FILOZOFIA PRÍRODY. Tým myšlival odvážne, novootvorenia o prirode, ale aj unikátni rázory, ktoré myšľa nepriblížili. Rad mechanicky' priblížiť k prirodze nadradil dynamický' priblížiť, kde umožňuje prirodzie prirodzu dynamicku priblížiť a tvoriť súčinnosť. Tým prirodzenej ceste myšia k naprievnej súčet: nie či pričiel pripravov priblížiť, ale je zamierať na výborenie inteligencie. Naturfilozofia hoda studuje, ako priroda pôsobí medzi ľudmi a živočichmi. myšlacia dospiera k duchu, inteligencie. Prítom odhaluje, že v každom myši sa myšiaj polovičia: poli sú myšiaj 2. protikladmi myši. Priblížením na myši myši sa tento

to pri otvára káč. Obrem ľudskej poznania, za ktorú K. pôsobí ~~NEZMYSLOVOSŤ~~ ~~NEPOZNÁMIE~~

Všichni, ktorí nás myslia pre dospelých predmetov, posúvajú do toho počasie apriorne formy, ale sú
mi podľa K. PRIESTOR a ČAS - sú nejednoznačnými podmienkami myslivosti, a proto NIKDY NEPOZNÁMIE,
AKÉ SÚ VECI OSÉBE = predstavy, DOSTUPNÉ SÚ NÁH LEN VECI PRE NÁS = fázy. Preto mnohí poza-
rujú K. za SUBJEKTÍVNEHO IDEALISTU a AGNOSTIKA.

Obrem myslivosti predstavujú poznania aj UM. je to schopnosť myšľať re obchov myslivosti mierenia
formy. Podobne ako pri myslivosti aj na úrovni súvaha myslivujú apriorne faktory, ktorí sú kategórie,
ale napr. kategória KAUZALITY = príčinlosť. Všichni myšľať súvisiú skutočnosť a vôle, čo je v pozná-
mí pravidly všeobecne platné.

Ľudské myšlenie sa môže s následkami súvaha nespočtuje, čo je prenikavé a najväčším cieľom, povolený
putinu vôle - e Bohu. Tým tradičná metafyzika tvorí, že rozumom možno poznáť Boha, Karl
to popísa. Karl dokazuje, že rozum v mene pozná najväčší cieľ sa myslivstvu napišie do ANTIKO-
MÍ = praktického závery. Znamená to:

- Človek je schopný predstaviť dôkaz božej, že neb je končný, ale aj taky, že neb je nekončný. Teda spe-
kulatívne poznávanie rozumu, aby používala tradičnú metafyziku, mohie e cieľom záverom. Teda
- Bohu v nemôžnosti sa nemôžeme priblížiť rozumom, ale len súvahou.

Další myslivomé dielo trilic. odôvia je KRITIKA PRAKТИČEHO ROZUMU, kde rozpracoval problematiku
moralného zonania. Karl tu formuloval moralny zákon - vysodmierne, pre všetky platnú požiadavku
- ktorá predpisuje, aby bolo komerčné vôle, aby sa viedlo moralné zonanie. Túto požiadavku nazval kategóri-
ckým Imperativom - „Konaj tak, aby maxima ľudí vôle vôle mohla byť súhlasené princípmi všeobecného
racionálizmu.“ Kategóric. Imperativ myslivadlá má následok zonania. Dôsledky je výmysel podriadiť subjektu
nu plnnej násadám platným pre všetkých ľudí. Dobro hľada koná pre samotnú dobro. Zákon návazuje, čo
mať byť v skutočnosti.

2. „Konaj tak, aby si ľudstvo v sieti i v sieti každého druhého ponáhalo vôle ako cieľ, a nikdy nie
ako prostriedok.“ - každý, aj najriadnejší a najnerešpektnejší ľud. Inou mať pravo byť ratený ale plne
právny človek.

3. dielo trilic. odôvia je KRITIKA SUDNOSTI - popisuje postup k vlastnému premenu. Kategórica
predmety sú jednotne konsistentní, ale jednotlo málo plňať, podnečujú a zdrovení uvoľňujú naše poznávanie
složnosti. Aby nás predmet mohol mysliať estetick. záhubu, musí byť sám harmonicky usporiadany.
Jednol. jeho časti musia byť zladené do jednotlivého celku. Takisto súčetné stavy nadväzujeme v
umelej myšliod a v prírode.

2. stupen - antifluxus abto negacione idey - idea sa samas nebo rozdávají (odsudcují) v podobu představ. představa je možna iha smyslového idey = pojedinému idey. Emotačka a představa mě může zdelej. mítlač, ale iha představy idej - filosofický

3. stupen - myšlenka abto negacione negacioni - idea sa gól' maticí k němu do oblasti mysteria, idea tu existuje v jehož vlastnosti a jehož vlastnosti odv. momentov predstavují existenci. Idea sa stará duchem, t. s. význam jí vznáma rozšíření na 3 stupne. Tomuto stupni odpovídá jeho Filosofia ducha. Tento duch R. rozšířil na 3 dálší stupne:

1. subjektivní duch - individuální vedení člověka. Č. si uvědomuje svobodnou podstatu svéj existence.

2. objektivní duch - právo, morálka, mramor, rodina, společnost, stát, dejiny. Podle R. je duch všechny v letech společnosti a kultu duch sa myslí prostred. jí dejin; ozajstný říkání duchom společnosti je stát.

3. absolutní duch - umění, náboženstvo a myšlenka ji filosofia

Názory na dejiny - myslíci sa od V na Z (mex.; Egypt., Gr.; Rim., germ. národy). Na procesu potoku sa mezičasem již někdy národy, iha tis. t. s. vytvořily stát. Ostatní národy můžou být národské. V orient. důvodcích totiž svoboda jedinci totiž spojená s 1 osobou (vládce), Gréci a Rim. mě svobodu považovali za cennou vlastnost. a k počátku, že všechni lidé mě svobodní, dozvídají se germ. národy, k. marným významem dejin. H. fil. a ostatní NKF majína Hendrové chápání humanity slovenskou větvi omylně predstaviličov říkavosty generací.

Po smrti se se jeho žáci rozdělili do 2 kategorii: mladotěglorci - nadřídaní na kritici. názory R. nebo mladotěglorci. Kritikovali kritizm a učivovali se ho stárlí pověřenci. Starotěglorci nadřídaní na R. názory a starom. zkušeb, když myslívali maložensko a křesťský stát a ostatní nebo křesťanským názory. ke mladotěgl. patřil Apelius až L. Feuerbach, městec měl přijet na pozici materialismu a stal se kritikem R. filosofie. Kritizuje R., že převrácení většiny moci přirodou a rozmachem, protože měla mít ideu, ale Emotačka a přiroda. Jeho materialismus - antropologický, protože myslídra a člověka a jeho psych. danosti. Kalič. dílo - Představa: křesťanství, kde koukal, že má obohacit člověka, ale člověk si vytvořil oboha podle svéj predstavy. Č. písal Bohu tis. mítlačů, když sami nemají - sámohulci, mireduci, vzdáplomny. Tím se ak. t. s. stal od Boha mítlačem a sami ak. sebe v náboženstvu odsudcují. Boh je mítlač, t. s. je mítlač. Č. může považat toto odsudcení tis. lidí za křesťanství. Kalič. dílo riešil mítlač problém.

NKF omylně nazvali Marca a Engela, k. majína od R. patřejí 3 dialektoni kultury:

1. kultura jednoty a boja protikladů

2. - kultura živosti, romání a individualismu

3. - kultura negace (negativa)